

зеенецъ и десетъ мъжи облечени въ униформа на френскы солдаты влѣзохъ презъ едни задни врата.

— Видишъ ли? рече Трипани Тѣзи сж мои хора, морскы птици, не са боѣтъ нищо, и животътъ имъ е готовъ за пріятелитъ ми. Поликарпе, дай на тогози чловѣка да разумѣе че нема какво да са бои ако самъ си убіе или *помогне* намъ да убіймы госпожата му.

— Невъзможно! повтори Глистра.

— Поне нека направи едно друго нѣщо! рече предрешеныйтъ Поликарпъ.

— Сиречь какво? попыта Глистра.

— Ще доди една млада да посѣти госпожата ти.

— Добре.

— И да я введешъ лесно въ стаята ѝ.

— Туй бива; но ще я прегледамъ да не бы да има при себеси оржія.

— Увѣрявамъ та не. То е доста; и да мъачишъ за каквото си видѣлъ и чулъ.

— Бхдѣте спокойны за туй.

— Сега иди си, рече Трипани на Глистра.

.....
Когато си отиде Глистра, Трипани попыта Поликарпа, коя е жената която ще посѣти сунругата на Сотиря или Мацка.

— Тя е една млада която обыча до полуда този Сотиря Мацка, щото може сичко да жертвова и самата му сунруга, само да сполучи да го привлече да я обикне.

— Е? че какво излѣзва отъ туй?

— Туй азъ го знамъ. Знаешъ, Трипани, че Профила, дъщеря ми, е туркыня, че доста е единъ нѣтъ да полюбопытствова сунругата на Сутиря да я посѣти за да научи нѣщо отъ вѣлшебството ѝ и тогасъ виждамы.

— Какво има да стане?

— Не са връща вече нито жива нито умрѣла въ кѣщата си.